

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

ВТОР ОДДЕЛ

СЛУЧАЈ НАСКОВ И ДРУГИ против СЕВЕРНА МАКЕДОНИЈА

(Апликации бр. 31620/15, 34859/15 и 14659/16)

ПРЕСУДА

(Правично обесштетување)

Член 41 • Правично обесштетување • Доделување на надомест за материјална штета претрпена поради повреда на Член 1 од Протокол бр. 1, произлезена од *proprio motu* (по службена должност) поништување на правосилна одлука за денационализација со која на апликантите им било признаено правото на сопственост врз парцела земјиште.

Подготвено од Регистарот. Не го обврзува Судот.

СТРАЗБУР

21 октомври 2025 г.

Оваа пресуда ќе стане правосилна во околностите утврдени во членот 44 § 2 од Конвенцијата. Може да биде предмет на редакциски измени.

Во случајот Насков и други против Северна Македонија,

Европскиот суд на човекови права (втор оддел), во совет, составен

од:

Arnfinn Bårdsen, *Претседател,*

Saadet Yüksel,

Jovan Ilievski,

Péter Paczolay,

Oddný Mjöll Arnardóttir,

Stéphane Pisani,

Juha Lavapuro, *судиш,*

и Hasan Bakırcı, *секретар,*

Разгледувајќи го предметот на нејавна седница на 30 септември 2025 година,

Ја донесе следната пресуда, која беше усвоена на истиот датум:

ПОСТАПКА

1. Предметот се однесува на апликација поднесена од страна на апликантите согласно Член 1 од Протоколот бр. 1 кон Конвенцијата, во врска со *proprio motu* (по службена должност) поништување на конечно решение за денационализација со кое на апликантите им било доделено право на сопственост врз парцела земјиште. Ова поништување било извршено поради наводна правна и фактичка невозможност за спроведување на одлуката, со оглед на тоа што трети лица, во меѓувреме, извршиле градежни зафати на предметното земјиште.

2. Со пресуда донесена на 12 декември 2023 година (види *Насков и други против Северна Македонија*, бр. 31620/15 и уште две други - „делумната пресуда“), Судот утврди дека поништувањето на конечното решение за денационализација, во рамките на постапка за негово административно извршување, го нарушило легитимното потпирање на апликантите на обврзувачка и извршна одлука, и ги лишило од можноста да го стекнат поседувањето на имотот кој тие легитимно очекувале да го добијат. Судот заклучи дека таквото мешање во имотните интереси на апликантите претставувало повреда на начелото на законитост и не можело да се смета за предвидливо во согласност со начелата на Конвенцијата. Оттаму, Судот утврди повреда на Член 1 од Протоколот бр. 1 кон Конвенцијата (види §§ 78-79 и точка 3 од оперативниот дел на пресудата).

3. Согласно Член 41 од Конвенцијата, апликантите побараа правично обесштетување, и тоа надомест за материјална и нематеријална штета. Во однос на материјалната штета, тие побараа износ од 1.273.313 евра (ЕУР), кој, според нив, претставува пазарна вредност на земјиштето во однос на кое било поништено решението за денационализација.

4. Владата информираше дека прашањето за материјалната штета не било подготвено за одлучување. Дополнително, истакна дека, бидејќи враќањето на предметното земјиште не е изводливо, на апликантите треба да им се исплати паричен надомест, во согласност со Уредбата за начинот и постапката за утврдување на вредноста на имотот кој е предмет на денационализација („Службен весник на РМ“ бр. 43/2000 и 19/2001 - „Уредбата“).

5. Бидејќи прашањето за примената на Член 41 од Конвенцијата во однос на материјалната штета не било подготвено за одлучување, Судот ја резервираше одлуката и ги покани Владата и апликантите, во рок од три месеци од денот на правосилноста на пресудата, да достават писмени забелешки по ова прашање и, особено, да го известат Судот за евентуален договор што би можеле да го постигнат (види делумна пресуда, § 83 и точка 5 од оперативниот дел). Судот досуди за секој подносител по 3.000 евра, плус секој данок кој може да биде напатен, за нематеријална штета, како и заеднички износ од 285 евра, плус даноци, за трошоци и издатоци. Останатите нивни барања за нематеријална штета и трошоци беа одбиени (види §§ 84 и 87 и точки 4 и 6 од оперативниот дел).

6. Апликантите и Владата не постигнаа договор во однос на материјалната штета во рамките на утврдениот рок. Поради тоа, двете страни поднесоа писмени поднесоци по ова прашање, кои беа доставени на спротивната страна за коментар.

ЗАКОНОДАВСТВО

ЧЛЕН 41 ОД КОНВЕНЦИЈАТА

7. Во членот 41 од Конвенцијата е утврдено:

„Ако Судот оцени дека постои повреда на Конвенцијата или на нејзините протоколи, и ако внатрешното право на засегнатата Висока страна договорничка овозможува само делумно отстранување на последиците на таа повреда, Судот ѝ дава на оштетената страна, доколку е потребно, правично обесштетување.“

A. Штета

1. Поднесоци на страните

8. По донесувањето на делумната пресуда, апликантите тврдеа дека фактот што го запишале своето право на сопственост врз земјиштето во Катастарот на недвижен имот е ирелевантен, имајќи предвид дека не можеле ефективно да го користат, даваат под наем или да го продадат предметното земјиште. Тие го изменија своето барање во поглед на материјалната штета и побараа од Судот да им досуди 1.894.720 евра

(ЕУР) за 6.112 квадратни метри (кв.м) земјиште кое не можело да им биде вратено. Тие доставија извештај за проценка изготвен од страна на експерт ангажиран од сертифицирана приватна компанија, според кој пазарната вредност на предметното земјиште на 13 март 2024 година била проценета на 310 евра по квадратен метар. Во извештајот беше наведено дека извор на податоците била веб-страница во сопственост на агенција за недвижности и консалтинг, а проценката била направена врз основа на споредбена анализа на пет активни понуди за продажба на слични парцели во истата и во други населени области.

9. Во своите коментари како одговор на поднесоците на Владата (види став 10 подолу), апликантите наведоа дека Владата не покренала постапка за бришење на записот во Катастарот на недвижности согласно член 238 од Законот за катастар на недвижности во рок од три години по најновиот запис, направен во 2014 година. Тие дополнително истакнаа дека немале можност да побараат повторување ниту на постапката за денационализација, ниту на управните постапки, ниту пак Владата побарала повторување на втората постапка. Апликантите понатаму тврдеа дека површината на земјиштето за кое бараат надомест (6.112 кв.м) се однесува само на делот на кој приватни компании изградиле објекти. По донесувањето на решението за денационализација, тие уплатиле 49.497 денари на државата како надомест на износот што го добиле нивните правни претходници во време на одземањето на земјиштето, а државата не им вратила ниту дел од таа сума по поништувањето на решението за денационализација. Членовите 37 и 38 од Законот за денационализација, според нив, не биле применливи, бидејќи се однесувале на ситуации кога имотот не може да се врати во рамки на постапка за денационализација - за разлика од нивниот случај, каде што земјиштето веќе било вратено со решение за денационализација.

10. Владата наведе дека правото на сопственост на апликантите врз предметното земјиште останало евидентирано во Катастарот на недвижности врз основа на решението за денационализација, и покрај повеќекратните обиди на државните органи за негово бришење. Таа исто така тврдеше дека апликантите не доставиле докази дека не можеле да го продадат или изнајмат земјиштето, ниту пак побарале повторување на управната постапка по донесувањето на пресудата од страна на Судот. Владата ги оспори двата барања за материјална штета (види ставови 3 и 8 погоре) како прекумерни и вон предметот на наводот предмет на оценка од страна на Судот, која се однесувал само на поништувањето на решението за денационализација во делот на земјиштето што не им било вратено на апликантите поради изградени приватни деловни објекти (види делумна пресуда, § 70). Владата тврдеше дека на апликантите не треба да им се досуди надомест според пазарната вредност на земјиштето, туку износ утврден во согласност со

Уредбата за начинот и постапката за утврдување на вредноста на имотот кој е предмет на денационализација (види став 4 погоре). Според членови 37 и 38 од Законот за денационализација (види делумна пресуда, §§ 40-41), за определување на надоместот релевантна е состојбата на имотот во времето на одземањето. Предметното земјиште било земјоделско, а соодветната стапка на надомест според Уредбата изнесувала 500 денари (еквивалентно на 8,13 евра) по квадратен метар. Владата исто така посочи дека треба да се одземе износот што им бил исплатен на претходниците на апликантите како надомест во времето на конфискацијата. Поднесениот експертски извештај, според Владата, бил ирелевантен и некредибилен, бидејќи не бил потпишан од страна на експерт, не бил базиран на увид на лице место, и се засновал исклучиво на онлајн пазарни понуди.

2. Оценка на Судот

(а) Општи начела

11. Судот најпрво потсетува дека, како општо правило, барањето за исцрпување на домашните правни лекови, вклучително и можноста за повторување на постапката, не се применува на барањата за правично обесштетување поднесени до Судот согласно Член 41 (види *S.L. and J.L. v. Croatia* (правично обесштетување), бр. 13712/11, § 15, 6 октомври 2016 година, со дополнителни упатувања).

12. Судот потсетува дека пресудата со која се утврдува повреда на Конвенцијата ѝ наметнува обврска на државата-странка да стави крај на повредата и, доколку е можно, да ја врати состојбата што постоела пред повредата (*restitutio in integrum*). Договорните држави имаат слобода да ги изберат средствата преку кои ќе ја извршат пресудата, што претставува израз на нивната примарна обврска според Член 1 од Конвенцијата - да обезбедат почитување на правата и слободите загарантирани со неа. Кога природата на повредата дозволува *restitutio in integrum*, државата треба тоа да стори. Судот нема ниту овластување, ниту практична можност тоа да го направи во нејзино име. Меѓутоа, доколку националното законодавство не дозволува - или дозволува само делумно - обесштетување за последиците од повредата, Член 41 го овластува Судот да ѝ додели на оштетената страна правично обесштетување во износ што го смета за соодветен. Судот располага со извесна дискреција при примена на ова овластување, согласно она што произлегува од зборот „правично“ и фразата „доколку е потребно“. При тоа може да се потпре и на правични основи (види *Molla Sali v. Greece* (Just satisfaction) [GC], бр. 20452/14, § 32, 18 јуни 2020 година, со дополнителни упатувања). Надоместокот за материјална штета треба, колку што е можно, да ја врати ситуацијата што би постоела доколку не дошло до утврдената повреда (види *Kostov and Others v. Bulgaria*, бр.

66581/12 и 25054/15, § 107, 14 мај 2020 година; *Vistiņš and Perepjolkins v. Latvia* (дополнителна пресуда за правично обештетување) [GC], бр. 71243/01, § 33, ECHR 2014).

13. Основата на која Судот се потпира при определување на материјалната штета зависи од природата на утврдената повреда (види, меѓу другите, *Stojanovski and Others v. the former Yugoslav Republic of Macedonia* (дополнителна пресуда за правично обештетување), бр. 14174/09, § 11, од 7 февруари 2019 година; *Arsovski v. the former Yugoslav Republic of Macedonia* (дополнителна пресуда за правично обештетување), бр. 30206/06, § 21, 7 февруари 2019 година). Незаконските и произволни одземања на имот, по правило, бараат *restitutio in integrum*, а во случај кога тоа не е возможно - исплата на целосната пазарна вредност на имотот пресметана на денот на одлучувањето (види *Stojanovski and Others*, цитирано погоре, § 11, со дополнителни упатувања).

(б) Примена на горенаведените начела во конкретниот случај

14. Судот најпрво ќе се осврне на аргументот на Владата дека, по донесувањето на делумната пресуда на Судот, апликантите не побарале повторување на домашните постапки. Судот забележува дека апликантите поднеле го поднеле барањето за денационализација на 7 декември 2001 година и дека, по неколку сетови постапки, решението со кое тоа барање било делумно прифатено било поништено со одлука што станала конечна на 21 октомври 2015 година (види делумна пресуда, §§ 14 и 30), односно речиси четиринаесет години по поднесувањето на барањето. Според Судот, чекањето на исходот од можноста за повторување на домашните постапки би претставувало прекумерен товар за апликантите (спореди *Saksoburggotski and Hrobok v. Bulgaria* (правично обештетување), бр. 38948/10 и 8954/17, § 34, од 2 мај 2023 година). Имајќи предвид дека правилото за исцрпување на домашни правни лекови не се применува на барања за правично обештетување согласно член 41 (види став 11 погоре), Судот смета дека фактот што апликантите не побарале повторување на постапката е ирелевантно за неговата одлука во однос на материјалната штета (види, *mutatis mutandis*, *Arsovski*, цитирано погоре, § 30, и спореди *Sadocha v. Ukraine* (правично обештетување), бр. 77508/11, § 17, од 7 мај 2020 година).

15. Што се однесува до природата на утврдената повреда, во делумната пресуда Судот утврди дека спорното мешање не ги исполнува условите за законитост (види став 2 погоре и спореди *Stojanovski and Others*, цитирано погоре, § 12). Особено, Судот констатира дека *proprio motu* поништувањето на решението за денационализација од страна на домашните власти врз основа на неговата наводна неизвршливост - заклучок што е во спротивност со

повеќе пресуди на административните судови и на Врховниот суд - не било предвидливо за апликантите (види делумна пресуда, § 74). Таквото мешање претставува незаконско одземање на имот и ја оправдува примената на начелото *restitutio in integrum*. Во конкретниот случај, *restitutio in integrum* би можело да вклучува повторно воспоставување на решението за денационализација. Сепак, Судот нема надлежност согласно Конвенцијата да ѝ наложи на тужената држава да преземе такви конкретни мерки (спореди *Edwards v. Malta* (правично обесштетување), бр. 17647/04, § 27, од 17 јули 2008 година).

16. Судот понатаму забележува дека, како што е потврдено од двете страни, апликантите сè уште се евидентирани во Катастарот на недвижности како сопственици на спорното земјиште. Меѓутоа, решението за денационализација, врз основа на кое бил направен уписот, повеќе не е во правна сила, бидејќи било поништено токму поради констатацијата на домашните власти дека е правно и фактички неизвршливо (види деумна пресуда, §§ 17 и 30). Во такви околности, Судот не може да шпекулира во однос на тоа дали апликантите навистина имаат можност да располагаат со предметното земјиште, било преку продажба или издавање под закуп.

17. Затоа, Судот смета дека, како и во предметот *Stojanovski and Others* (цитиран погоре, § 14), постојат два можни начини апликантите да се доведат во положба што е најблиска до онаа во која би се нашле доколку не дошло до повреда: (1) пренос во нивна сопственост на слична парцела; или (2) исплата на паричен надомест.

18. Оттаму, тужената држава е должна да им даде во сопственост на апликантите слична парцела во истата област, со карактеристики и вредност што се што е можно поблиски до оние на спорното земјиште. Вредноста на сите суми што државата им ги исплатила на апликантите (како надомест за нивните претходни плаќања, направени при враќање на надоместокот доделен на нивните претходници во времето на одземањето на имотот), треба да се одземе од вредноста на земјиштето што би се пренела во сопственост на апликантите согласно оваа пресуда.

19. Во однос на површината на спорното земјиште, Судот забележува дека при поништувањето на решението за денационализација, Комисијата за денационализација утврдила дека делови од парцелата кои било невозможно да се вратат биле зафатени со бензинска пумпа, деловен простор, јавна улица и овоштарник (види делумна пресуда, §§ 29 и 30). Пред Судот, апликантите поднеле жалба единствено за делот од земјиштето кој не им бил вратен поради изградба на приватен деловен објект (ibid., § 70). Владата не наведе точна површина на земјиштето опфатено со жалбата. Од достапните материјали во списите произлегува дека апликацијата се однесува на 4.797 м², па така разликата меѓу овој износ и вкупната површина од

6.112 м² што ја бараат апликантите треба да се исклучи од пресметките за правично обесштетување.

20. Во случај тужената држава да не постапи согласно став 18 погоре, Судот смета дека таа треба да им исплати паричен надомест на апликантите. Во однос на висината на надоместот, Владата истакна дека таа треба да се утврди во согласност со Уредбата за начинот и постапката за утврдување на вредноста на имотот што е предмет на денационализација, имајќи предвид дека, согласно Законот за денационализација, вредноста на имотот што не може да се врати се определува врз основа на состојбата на имотот во времето на неговото одземање (види член 37 од Законот за денационализација, објаснет во став 40 од делумната пресуда). Судот не е убеден во овој аргумент поради следниве причини. Согласно член 27 од Законот (види делумна пресуда, § 38), апликантите имале право да бараат физичко враќање на земјиштето, бидејќи во моментот на поднесување на барањето тоа претставувало неизградено градежно земјиште (*ibid.*, §§ 16 и 24). Одобрувањето на такво барање подразбирало враќање на имотот во состојба каква што била на денот на влегување во сила на Законот за денационализација (види член 20 од Законот, објаснет во став 36 од делумната пресуда). Тоа навистина било сторено со решението за денационализација од 2002 година, со кое се потврдува дека земјиштето било неизградено (види делумна пресуда, § 16), но кое подоцна било делумно поништено на начин што претставува повреда на Член 1 од Протокол бр. 1 кон Конвенцијата. Оттука, Судот смета дека аргументите на Владата не даваат основ за отстапување од пристапот применет во предметот *Stojanovski and Others* (цитиран погоре, § 16 *ab initio*), и дека апликантите имаат право на надомест во висина на пазарната вредност на спорното земјиште (спореди *Mutishev and Others v. Bulgaria* (правично обесштетување), бр. 18967/03, § 31, од 28 февруари 2012 година). Во отсуство на тврдење од страните дека надоместот треба да се утврди врз основа на вредноста на имотот во моментот на повредата на правото, Судот смета дека истиот треба да се пресмета врз основа на неговата пазарна вредност во времето на донесување на оваа одлука (спореди *Stojanovski and Others*, § 17).

21. Во тој поглед, експертската проценка доставена од апликантите ја утврдила вредноста на спорното земјиште на 310 евра по квадратен метар. Владата не достави сопствена експертска проценка, туку ги оспори наодите содржани во доставената проценка. Судот забележува дека одредени аспекти од проценката на пазарната вредност остануваат нејасни. Како што укажала Владата, експертот се потпираше на пазарни понуди наместо на реални продажни цени на споредливи имоти во истата област (види *Vardanyan v. Armenia* (правично обесштетување), бр. 8001/07, § 35, 25 јули 2019 година). Понатаму, проценката се

темелела на само пет пазарни понуди добиени од еден извор и била изготвена без извршен увид на лице место на спорното земјиште.

22. Судот е свесен за тешкотиите поврзани со процената на пазарната вредност на спорното земјиште и смета дека доставената документација не обезбедува доволна фактичка основа за прецизно утврдување на нејзината вредност. Оттаму, при определувањето на соодветниот износ на надомест, Судот ќе се раководи од начелата на правичност (види *Arsovski*, § 29, и *Kanaginis v. Greece* (правично обесштетување), бр. 27662/09, § 26, од 8 март 2018 година).

23. Врз основа на севкупната проценка на релевантните околности, Судот смета дека е правично на апликантите заеднички да им се додели износ од 774.000 евра, намален за сумата што веќе им е исплатена како надомест за нивните плаќања извршени при враќањето на надоместокот кој првично им бил доделен на нивните претходници во моментот на одзеамњето на имотот.

Б. Затезна камата

24. Судот смета дека е соодветно каматната стапка за затезната камата да се утврди врз основа на маргиналната каматна стапка за позајмување на Европската централна банка, зголемена за три процентни поени.

ОД ОВИЕ ПРИЧИНИ, СУДОТ, ЕДНОГЛАСНО

1. *Утврдува* дека тужената држава е должна, во рок од три месеци од датумот кога оваа пресуда ќе стане правосилна во согласност со член 44 став 2 од Конвенцијата, да им пренесе во сопственост на апликантите парцела земјиште лоцирана во истото подрачје како и земјиштето на кое се однесува овој предмет, со карактеристики и вредност што - по намалувањето за секој износ што веќе им е исплатен на апликантите како надомест за вратените износи доделени на нивните претходници - се што е можно поблиски до оние на земјиштето во однос на кое Судот утврди повреда;
2. *Утврдува*, алтернативно, дека доколку тужената држава не ја исполни горенаведената обврска, таа е должна, во истиот рок од три месеци, да им исплати на апликантите заеднички износ од 774.000 (седумстотини седумдесет и четири илјади) евра на име материјална штета, плус сите даноци што можат да се наплатата, по намалувањето за секој износ што веќе им е исплатен на апликантите како надомест за вратените износи доделени на нивните претходници. Наведениот износ да се конвертира во националната

валута на тужената држава по курсот што се применува на денот на исплатата.

3. *Утврдува* дека, почнувајќи од истекот на горенаведениот рок од три месеци до денот на исплатата, на износот од 774.000 (седумстотини седумдесет и четири илјади) евра, намален за секој износ што веќе им е исплатен на апликантите како надомест за вратените износи доделени на нивните претходници, ќе се пресметува едноставна камата по стапка еднаква на маргиналната каматна стапка за позајмување на Европската централна банка, применлива за соодветниот период на доцнење, зголемена за три процентни поени.
4. *Го одбива* остатокот од барањата на апликантите за правично обесштетување.

Изготвена на англиски јазик, а објавена во писмена форма на 21 октомври 2025 година, во согласност со правилото 77 §§ 2 и 3 од Деловникот на Судот.

Hasan Bakirci
Регистар

Arnfinn Bårdsen
Претседател

ПРИЛОГ

Список на апликанти:

Бр.	Бр. на апликација.	Година на раѓање Место на живеење Националност на Апликантот
1.	31620/15	<p>Јордан НАСКОВ 1938 година Скопје Македонец/државјанин на Република Северна Македонија</p> <p>Нада ДИМОВА 1937 година Скопје Македонка/државјанка на Република Северна Македонија</p> <p>Даница КИСЕЛОСКА 1941 година Скопје Македонка/државјанка на Република Северна Македонија</p> <p>Звезда МАКАРОВСКА 1947 година Скопје Македонка/државјанка на Република Северна Македонија</p> <p>Цветан НАСКОВ 1950 година Скопје Македонец/државјанин на Република Северна Македонија</p> <p>Коце НАСКОВ 1943 година Скопје Македонец/државјанин на Република Северна Македонија</p>

НАСКОВ И ДРУГИ против СЕВЕРНА МАКЕДОНИЈА (ПРАВИЧЕН НАДОМЕСТОК) ПРЕСУДА

Бр.	Бр. на апликација.	Година на раѓање Место на живеење Националност на Апликантот
		<p>Лазар НАСКОВ 1949 година Скопје Македонец/државјанин на Република Северна Македонија</p> <p>Слободан НАСКОВ 1952 година Скопје Македонец/државјанин на Република Северна Македонија</p> <p>Томислав НАСКОВ 1939 година Скопје Македонец/државјанин на Република Северна Македонија</p> <p>Ванчо НАСКОВ 1972 година Скопје Македонец/државјанин на Република Северна Македонија</p>
2.	34859/15	<p>Јордан НАСКОВ 1938 година Скопје Македонец/државјанин на Република Северна Македонија</p> <p>Нада ДИМОВА 1937 година Скопје Македонка/државјанка на Република Северна Македонија</p> <p>Даница КИСЕЛОСКА 1941 година Скопје</p>

НАСКОВ И ДРУГИ против СЕВЕРНА МАКЕДОНИЈА (ПРАВИЧЕН НАДОМЕСТОК) ПРЕСУДА

Бр.	Бр. на апликација.	Година на раѓање Место на живеење Националност на Апликантот
		<p>Македонка/државјанка на Република Северна Македонија</p> <p>Звезда МАКАРОВСКА 1947 година Скопје Македонка/државјанка на Република Северна Македонија</p> <p>Цветан НАСКОВ 1950 година Скопје Македонец/државјанин на Република Северна Македонија</p> <p>Коце НАСКОВ 1943 година Скопје Македонец/државјанин на Република Северна Македонија</p> <p>Лазар НАСКОВ 1949 година Скопје Македонец/државјанин на Република Северна Македонија</p> <p>Слободан НАСКОВ 1952 година Скопје Македонец/државјанин на Република Северна Македонија</p> <p>Томислав НАСКОВ 1939 година Скопје Македонец/државјанин на Република Северна Македонија</p> <p>Ванчо НАСКОВ</p>

НАСКОВ И ДРУГИ против СЕВЕРНА МАКЕДОНИЈА (ПРАВИЧЕН НАДОМЕСТОК) ПРЕСУДА

Бр.	Бр. на апликација.	Година на раѓање Место на живеење Националност на Апликантот
		1972 година Скопје Македонец/државјанин на Република Северна Македонија
3.	14659/16	<p>Јордан НАСКОВ 1938 година Скопје Македонец/државјанин на Република Северна Македонија</p> <p>Нада ДИМОВА 1937 година Скопје Македонка/државјанка на Република Северна Македонија</p> <p>Даница КИСЕЛОСКА 1941 година Скопје Македонка/државјанка на Република Северна Македонија</p> <p>Звезда МАКАРОВСКА 1947 година Скопје Македонка/државјанка на Република Северна Македонија</p> <p>Цветан НАСКОВ 1950 година Скопје Македонец/државјанин на Република Северна Македонија</p> <p>Коце НАСКОВ 1943 година Скопје Македонец/државјанин на Република Северна Македонија</p>

НАСКОВ И ДРУГИ против СЕВЕРНА МАКЕДОНИЈА (ПРАВИЧЕН НАДОМЕСТОК) ПРЕСУДА

Бр.	Бр. на апликација.	Година на раѓање Место на живеење Националност на Апликантот
		<p>Лазар НАСКОВ 1949 година Скопје Македонец/државјанин на Република Северна Македонија</p> <p>Слободан НАСКОВ 1952 година Скопје Македонец/државјанин на Република Северна Македонија</p> <p>Томислав НАСКОВ 1939 година Скопје Македонец/државјанин на Република Северна Македонија</p> <p>Ванчо НАСКОВ 1972 година Скопје Македонец/државјанин на Република Северна Македонија</p>